

[Poul Westergaard.]

kan man vist ikke fortænke enkelte erhvervsledere i, at de ikke på forhånd stiller sig afvisende over for tanken om at bruge arbejdsgivertilskuddet til at låne ud til betaling af medarbejdernes tvungne opsparing.

Når regeringen og når socialdemokratiet, som vi har set det i dette forlig, i den grad skaber vanskeligheder for udsigterne til et rimeligt resultat af næste forhandlingsrunde på arbejdsmarkedet, så må man vise forståelse for, at erhvervslivets parter finder ud af at ordne tingene på en praktisk og fornuftig måde, som det her har været fremme. Men herefter bliver det krystallklart, at det ikke blot ligner, hr. Bernhard Baunsgaard, men faktisk var Ebberød Bank, regeringen og socialdemokratiet legede i forligsstunderne. Det kommer de ansvarlige partier altså til at finde sig i.

Det er vel typisk for dette lovforslag, at regeringen faktisk ikke har kunnet oplyse noget som helst konkret om, hvor store de administrative besværligheder og omkostninger bliver. Det er så indviklet, at det simpelt hen ikke lader sig gøre at gøre det op i kroner og øre. Men at en masse menneskelige produktionskræfter nu igen skal bindes i overflødig administration og i arbejdet med at oprette bankkonti i pengeinstitutterne, indberette til kommunerne, kontrollere og skrive frem og tilbage, ja, det er der ikke nogen som helst tvivl om. Det var vel ikke just det, man havde ventet af en liberal regering.

Fra retsforbundets side har vi klart og tydeligt peget på en helt anden vej til løsning af problemerne: man må sætte ind imod de store, ufortjente inflationsgevinster, gennemføre virkeligt mærkbare offentlige besparelser og lette skattetrykket i stedet for som nu at øge det. Men regeringen og regeringspartiet har ikke på nogen måde vist interesse for en sådan politik. De har end ikke været interesseret i at forhandle om en sådan ny politik. Derfor afviser vi også med god samvittighed at medvirke til gennemførelsen af denne lovgivning.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg tror ikke, der fra modstandernes side kan siges ret meget mere og bruges ret mange flere stærke ord om alle de ulykker,

der følger med en bunden opsparing. I hvert fald har jeg her i dag og også i de senere dage fået en vældig anskuelsesundervisning i, hvor højt man kan svinge sig op, når man altså ikke på andre områder ville være med til at tage et politisk ansvar over for det oplæg, som regeringen i sin tid kom med.

Dette var ikke regeringens politik. Regeringens politik blev fremlagt her i folketings salen. Det var en kompensation for dyrtidsportionerne, der ikke skulle følges op af en bunden opsparing. Hvor mange af dem, der har vendt sig imod den bundne opsparing her i dag, gav tilslutning til det andet forslag, som var regeringens politik?

Vi står altså i den situation, at det, der havde haft den omkostningsmæssigt mest dæmpende virkning, og det, der havde været det mest fornuftige, kunne der ikke findes tilslutning til her i folketinget. Altså måtte regeringen søge et flertal for en politik, der trods alt kunne være medvirkende til at løse nogle af de akutte problemer, vi stod over for: spørgsmålet om igennem arbejdsgivertilskuddet at begrænse prisstigningerne, spørgsmålet om igennem en bunden opsparing at begrænse forbrugsudviklingen.

Jeg tror, man har glemt, at der er vismænd, der har peget på, at vi løber en stor risiko for, at vi i dette finansår vil få et betalingsbalanceunderskud på adskillige milliarder kroner. Jeg tror, man har glemt, at det er vigtigt, at den politik, der føres, er medvirkende til at dæmpe omkostningsstigningerne, så konkurrenceevnen så vidt muligt kan bevares. Regeringen er sig sit ansvar bevidst. Vi har ønsket en anden politik, men vi har også ønsket at lægge navn til en politik, der trods alt kunne være medvirkende til at begrænse betalingsbalanceunderskuddet og dæmpe omkostningsstigningerne til det mindst mulige.

Det er på denne baggrund, man kan begynde at vurdere det forslag til bunden opsparing, som er fremsat. Hr. Bernhard Baunsgaard svang sig vældig op i forsøget på at bevise, at det var en skat. Ja, man vil gerne have det til at stå over for befolkningen, som om det er en skat. Jeg kunne egentlig have lyst til at spørge hr. Bernhard Baunsgaard, som han nogen sinde tidligere har fået renter af skat, han har betalt. Det